

Série IV, Číslo 7

VYPUSŤTE TLAK

Kázáno v Jeffersonville

13. 5. 1962

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

VYPUSŤTE TLAK

(Letting off the Pressure)

kázáno 13. 5. 1962 v Jeffersonville, Indiána, USA

Děkuji bratře Ruddelle. Jsem tak šťasten, mohu-li vědět, že mám duchovního syna skrze evangelium. To je velmi dobré. Ano, jistě, vážím si bratra Ruddella. Myslím, že Pavel měl syna jménem Timoteus. Nazýval ho svým synem ve víře.

Nejsem si jist, zda je to tam Flossy Fordová. Vzpomínám si, jak jsem se před dlouhým časem, když jsem byl ještě chlapcem, přátelil s jejím bratrem Lloydem. Pékávala tehdy obvykle mnoho pečiva a my jsme vešli a jedli, až jsme byli téměř nemocní. Vzpomínám si, jak jednou, když mé tehdy Lloyd pozval a jeho sestra, jež byla ještě velmi mladá, mela napečeno. Jedli jsme tak dlouho, dokud jsme mohli. Chtěl jsem být celý večer spolu s Lloydem. Když se pak setmělo, zpozoroval jsem, že bylo na čase, jít domů.

Vzpomínám si na jejich otce, Tvá matka ještě žije? To je krásné. Mnoho vody v řece od té doby uplynulo. Nyní jsme oba lidmi středního věku – babička a dědeček. Je ale země, v níž nebudeme staří. Jsem tak rád, že vím, Flossy, že i ty vyhlížíš po této zemi a máš jistotu, že ji nalezněš.

Jak se vede Jimmovi, tvému muži? Velmi dobře si na něho vzpomínám. Známe také několik z těch dětí. Vzali se přibližně v té době, kdy jsem šel na misijní pole. Jejich děti od té doby vyrostly. Tak trochu jsme ztratili kontakt. Br. Lloyda tu a tam potkám na ulici a voláme jeden na druhého. Vařili pro mne mnoho obědů a byli ke mě jako bratr a sestra.

Jsem tak rád, vidím-li že první předsevzetí br. Ruddella bylo, aby z hostince učinil dům Pána. To je krásné.

Víte, že můžeme-li ty věci trochu předvídat, pak je to dobré. Tak jsme mohli předvídat, že v tomto plachém mladíku něco bylo. Jeho otec a já jsme před lety pracovali spolu. Ví, že jeho otec uměl přiložit ruku k dílu a byl odvážný člověk. Proč by neměl být jeho syn také takový? Ví, že má milou matku. Vyšel z té pravé linie, tedy muselo v něm být něco dobrého a v jeho srdci žádost, aby sloužil Pánu. Ozývá-li se propast propastí, pak na to volání musí existovat odpověď. Jsem velice rád, vidím-li, že br. Ruddell jde vpřed.

Tato obdivuhodná skupina lidí! Je dnes večer pro mne velkou předností, mluvit k této skupině svatých, kteří tu dlí. Toto není naše trvalé místo, to vy víte. Jsme poutníci, nejsme zde doma.

Vzpomínám si také na to, jak si s ním, sestrou Ruddellová, přišla a tam jsi seděla. Měl hlavu skloněnou a ty jsi byla plná jistoty. Věřila, že bude

kázat evangelium. S tak dobrou ženou a rodiči, kteří se modlili, se muselo něco stát, bratře Ruddelle, a stalo se. Modlím se, bratře Ruddele, aby toto byl pro tebe jen výchozí bod, z něhož se povzneseš k nejvyšším výšinám slávy evangelia.

Vím, že bratr a sestra Max Ruddellovi, by byli z toho dnes večer velmi šťastni. Jak rád bych Billy Paula spatřil na pódiu. Doufám, že Josefa jednoho dne uvidím na pódiu. Bylo by to krásné. Všechny těžkosti, jež jsme měli při výchově našich dětí, obzvláště těch mladistvých, by byly potom odměněny. Ohlížíte se nazpět a vidíte šediny ve vlasech vašeho otce a myslíte na to, že je způsobily některé z vašich převrácených konání. To souhlasí.

Je dobré zde být. Trochu chraplím. Bratr Gene Goad a já jsme včera podnikli malou cestu a šli tam, abychom rybařili. Ryby braly. Měli jsme pěkný čas a přišli jsme domů pozdě. Vyjeli jsme na vodu a já jsem se trochu nachladil. Doufám ale, že se mnou budete mít strpení.

Chystám se na letní kampaň, která má trvat 90 dní. Doufáme, že se vrátíme koncem srpna nebo začátkem září. V tomto týdnu začnu v Green Bay, Michigan, potom budu v neděli odpoledne na konferenci v Chikágu na vysoké škole. V Green Bay budu mluvit na konferenci Křesťanských obchodníků. Odtud půjdu do Chicaga na misionářské sejití s Br. Josefem Boze. Odtamtud půjdu do Southern Pines a potom do Cow Palace v South Gate, Los Angeles. Asi 40 církví, jež věří v jednobožství, ta shromáždění podporují. Děje se to poprvé, co podporují má shromáždění.

Z Kalifornie to jde do Oregonu a potom do Kanady, dále do Anchorage, Aljaška. Na podzim se vrátím. Br. Josef Boze jde do Keni, Tanzanie a Jižní Afriky, aby tam stanovil shromáždění na podzim.

Kdybych měl říci, že se cítím být veden na tato místa, pak tomu tak není. Cítím ale, že je třeba semeno rozsévat a proto konám v království Božím, co mohu.

Skloňme nyní ještě jednou hlavy k modlitbě. Ne proto, že jsme se ještě nemodlili, chtěl bych o to Pána prosit, aby mi pomohl a dal mi ta pravá slova pro vás.

Náš nebeský Otče, blížíme se nyní k Tvému trůnu milosti ve jménu Pána Ježíše, který nám způsobil přístup, nás prosil, abychom přišli a zaslíbil, že nám dá ty věci, o něž prosíme. Prosíme o to, abychom se neobjevili na Tvém soudu, ale přišli před Tvůj trůn milosti, aby se nám dostalo milosrdenství. Vyznáváme, že jsme převrácení a nic zdravého v nás není. Přinášíme ale sami sebe, Pane. Nic Ti nemůžeme dát. Přicházíme v modlitbě k Tobě se zaslíbením našeho Pána Ježíše: „*Kdo mé Slovo slyší a věří v Toho, který Mě poslal, má život věčný a na soud*

nepřijde, ale přešel ze smrti do života,“ My tomu věříme, On nám to řekl, že máme přijít a o co bychom v Jeho jménu prosili, toho že se nám dostane. Věříme tomu. Na základě naší víry přicházíme a prosíme, abys tuto církev a milovaného bratra Ruddella i jeho rodinu a všechny rodiny, které jsou zde zastoupeny, požehnal

Viděl jsem paní Morrisovou a myslel na všechny ty dny, jež uplynuly. O Bože, jak jsem jí řekl, mnoho vody uplynulo v řece a mnohá namáhání, nebezpečí a pádů leží za námi. Ty jsi nás již provedl skrze ně, Pane, a naše důvěra spočinula v Tobě, že s Tebou půjdeme až do konce cesty. Požehnej toto místo. Postav sem Tvé jméno a dej jim to nejlepší, co jsi tomuto místu určil. Rač, jak se ten bratr dnes večer modlil – všechno zlo a všechny překážky odejmout. Dej to, Pane, a vyslyš jeho modlitbu. Uzdrav nemocné mezi námi. Dej spasení těm, kteří tu hladoví a žízní po spravedlnosti. Pane, posvět nyní hlas i konání Tvého neužitečného služebníka. Požehnej Své Slovo a ať se nevrací zpět prázdné. Nechť vykoná, k čemu bylo posláno. Nechť Duch svatý dnes večer povzbudí věcmi Božími srdce od toho největšího až po nejmenšího. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, Amen,

Dnes ráno jsem dlouho kázal. Nevím, zda se tomu může říci kázání. Pouze jsem jako v nedělní škole učil. Jednou jsem tak činil po šest hodin. Ale dnes večer to nebude tak zlé, tím jsem si jist.

Chtěl bych k svému textu přečíst Slovo Písma, neboť vím, že Jeho Slova nikdy neselžou. Ta moje mohou selhat, proto bych chtěl přinést své slovo v souladu s Jeho Slovem a postavit tak svými slovy souvislost k Jeho Slovu, jež bereme jako text.

Dnes večer bych rád četl dvě místa: z Přísloví 18:10 a z Izaiáše 32:2.

Nejprve Přísloví 18:10:

„Věze pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen.“

Nyní k Izaiášovi 32:1-2:

„Až v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu kralovati budou. Nebo bude muž Ten jako skryše před větrem, a schrána před přívalem vodná místě suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé.“

Pokud se týče textu, tedy mé téma má být: **Vypustit tlak**. Je to podivný text: Vypustit tlak. Zvolil jsem jej, jelikož vidím tuto potřebu lidí. Dříve, než přijdu na nějaké shromáždění, hledám Pána na modlitbě, abych – když potom stojím před nějakým shromážděním, ať je malé nebo velké, ať stojím před jedním nebo jedním milionem – nebyl viděn nebo slyšen já, ale byl oslaven Pán. Nepřicházím sem proto, abych byl slyšen, neboť na mně není nic. Mám špatný hlas, jsem neškolený muž,

nezůstávám u svého textu, ale přeskakují všude, od 1. Moj. až ke Zjevení. Nejsem žádný výmluvný řečník, miluji ale Pána. Nemohu Krista milovat, jedině budu-li nejprve milovat Jeho lid. Musím Jeho lid milovat. Miluji-li Jeho lid, pak miluji i Jeho. Chtěl bych činit to, co On činil. Chtěl bych, aby můj způsob jednání souhlasil s tím Jeho, vždy se snažit konat dobro a někomu pomoci.

To, co nyní říkám, neříkám, abych si lichotil, ale od srdce. Kdybych říkal něco jiného, byl bych pokrytec. Věřím, že tento sbor má pastora, který stojí za pravdou, lhostejno, co přijde nebo se děje. Tomu věřím. Věřím, že je to bezúhonný, posvěcený muž, Bohem poslaný se službou pro tyto poslední dny. Káže totéž Slovo jako já, a to od 1. Moj. až ke Zjevení, jak to stojí napsáno. To se mi líbí. Žádné uzavírání kompromisů, nýbrž zůstávání na Slovu. To mám rád.

Potom jsem si myslel, takový muž – a já mám jít na pódium? Je ještě mladý, co bych mohl říci, aby to jeho shromáždění pomohlo? Neboť proto chtěl, abych přišel, On je pastýř, dává pozor na své ovce.

Možná, že si nyní myslel, že nějaká změna by jeho lidem mohla pomoci. Má zájem o vás, o vaše blaho. Dnem i nocí, kamkoli by i byl zavolán, je ochoten jít a konat všechno, co může, aby pomohl. To je pravý služebník Boží.

Opětovně mě prosil, abych přišel. Miluji ho o to víc, protože mě vždy znovu prosil, abych přišel, neboť tím on vyjadřuje svoji důvěru. Nepostavil by mě před své ovce, kdyby se domníval, že jim uškodím. Žádný pastýř by to nečinil. On ví, že budu konat to správné a prokazuje mi velkou čest, když mě prosí, abych přišel. Jeho postoj je dobrý. Setrvává, až se to stane. To je muž víry. To miluji. Pomyslel jsem, co řeknu tomu shromáždění? Bezpochyby jsou přece ve všem vyučení. V tomto čase je ale tlak na lidi. Tento tlak nezná žádných hranic, ani těch denominačních, ani časového období a nebere zřetel na žádnou osobu. Mladí i staří, dobří i špatní, na všech je tlak.

Žijeme v neurotickém věku, pod nervózním napětím. Každý se honí sem i tam a nedojde nikam. To je rážba tohoto věku. Víím, že tento sbor je tímto právě tak trápen jako ostatní. V našem sboru jsme trápeni a všude na celém světě je tomu tak. Je to čas tlaku. Všechno se děje ve spěchu – pospíchání a čekání. Jezdí se devadesát mil za hodinu, aby se přišlo domů k večeři, a potom musíme dvě hodiny čekat, než bude hotová. To souhlasí. Je to tato doba. Ve spěchu a chvatu se dostanete do nervózního napětí. Jestliže žena maličko odporuje, vybuchnete v hněvu. Řekne-li muž něco, dupnete nohou a řeknete mu, aby vyšel ven z místnosti. „Muži, nechtěla bych teď s tebou žádnou hádku, jdi ven.“ „Ženo, jsem tak nervózní.“

Proč, co se děje? Všechno to je nahromadění tlaku a výsledkem jsou převrácená jednání a konání. To je pravda. Způsobuje to, že si tak počínají chudí, střední vrstvy a i bohatí. Způsobuje to, že tak jednají převrácení i dobří lidé, neboť je to tlak, který je vypůsoben. Pára musí být nějak vypuštěna. Jestliže se to nestane, exploduje kotel.

Zjišťujeme to. Nahromadí se toho vždy víc během dne. Mluvíte se svým šéfem v práci o tom neb o onom. A když mluvíte k dětem: „Pojď sem!“ , potom řeknou: „Maminko, já jsem...“ Tak je to. Nahromadí se to. Mnohdy cítíte, jako byste ztráceli hlavu. Znímám to; jsem s tím každého dne obeznámen. Víím, co to znamená. Je to nahromaděno.

Před několika večery jsem na to myslel. Šel jsem do nemocnice. Myslel jsem si: náš pastor je nemocný, on však jen tělesně sešel. Bylo to samé sem a tam spěchání, až se úplně vyčerpá. Zavolali mi do kanceláře a ptali se, zda bych mohl vykonat návštěvy za něho. Byl jsem celý den na cestách na jednání s kazateli z různých míst, a slíbil jsem to. Udělal jsem všechny jeho návštěvy a šel přitom do jisté nemocnice. Dali mi jméno jedné ženy a číslo jejího pokoje. Šel jsem tam asi 15 až 20 minut před návštěvní dobou a vyptával se na tu paní. Řekl jsem, že jsem kazatel a že bych chtěl navštívit jistou paní. Ta dáma byla něčím zaměstnána. Podívala se mi do obličeje a zeptala se: „Co chcete?“ Odvětil jsem: „Chtěl bych se dovědět, kde se nachází jistá paní na této klinice.“ Řekla: „Já to nevím.“

Řekl jsem: „Bylo mi dáno toto číslo, chtěl jsem se však dříve informovat.“

Odvětila: „Máte-li číslo, pak tam přece jděte.“

Poděkoval jsem, šel jsem k tomu pokoji a zeptal se: „Nachází se zde paní s tímto jménem?“ „Ne!“

Vrátil jsem se zpět a podíval na listinu, a bylo to tam tak udáno. Když jsem se vrátil, stála tam ta žena a já jsem řekl: „Je to nesprávné číslo.“

„Jak se ta paní jmenovala?“ Řekla: „Ona není na tomto poschodí.“ „Děkuji, půjdu nahoru.“

Šel jsem do dalšího poschodí a viděl tam sedět jednoho lékaře u psacího stolu. Řekl jsem: „Dobrý den.“ Vzhlédl jen a opět sklopil zrak, tak jsem si myslel: „Toho musím nechat v klidu.“ Šel jsem trochu dále a našel jednu dámu, ošetřovatelku. Řekl jsem: „Odpusťte!“ Řekla: „Co chcete?“

Odpověděl jsem: „Nachází se zde jistá paní s tímto jménem?“ Řekla: „Já to nevím.“

„Muselo by to být číslo pokoje 321 nebo 221. V 221 jsem již byl a tam se nenalézám, proto jsem si myslel, že bude třeba tady.“

Řekla: „Proč tedy nejdete do čísla 321?“ Řekl jsem: „Děkuji!“

Když jsem tam přišel, zeptal jsem se opět, a řekli mi: „Ne!“ Nějaká žena z protějšího pokoje řekla: „Nacházela se tam v čísle 31.“ Poděkoval jsem, šel tam a bylo mi řečeno, že ji dali na jiný pokoj dolů. Pomyslel jsem: „Můj čas!“ Šel jsem znovu dolů a dali mi číslo pokoje. Netroufal jsem si znovu se ptát, proto jsem všude chodil a hledal ten pokoj, nemohl jsem jej ale najít.

V této nemocnici bylo všechno velice zmatené. Jeden lékař přicházel s taškou a stetoskopem ve své ruce. Nikdy předtím jsem neviděl muže, který by byl čtyři stopy vysoký a čtyři stopy široký. Přicházel a já jsem řekl: „Dobrý večer! Můžete mi říci, kde se nachází pokoj číslo to a to?“ On řekl: „Zde a potom tam podél a ven.“ Odvětil jsem: „Děkuji za informaci.“

To je pravda. Řekl: „Zde podél a potom tam ven.“

Řekl jsem: „Děkuji!“ a pomyslel jsem: „Až dosud jsem ještě dále nedošel.“

Ohlédl jsem se a tam byla jedna přívětivě vypadající dáma u psacího stolu. Šel jsem k ní a řekl: „Dobrý večer!“

Odvětila: „Jak se vám daří!“ Řekl jsem: „Jsem úplně zmaten,“ a vyprávěl jsem jí svou historku a řekl: „Někde se nachází jedna žena, která má být zítra operována a je blízka smrti. Jsem kazatel a jelikož náš pastor nemohl vykonat řádnou návštěvu, dali mi toto číslo.“

Řekla: „Okamžik, bratře Branhame, najdu ji.“

Děkoval jsem Pánu.

Odložila všechno stranou a šla tam. Potom řekla: „Ano, br. Branhame, nalézá se tam po tvé levici, rovnou tam.“

Řekl jsem: „Vřelý dík.“ Obrátil jsem se a pomyslel: „Tak je to, vypustit páru.“

Všecko se vyvíjí k tomuto neurotickému věku. V každém se něco nahromadilo. Nikdo nemá čas. To se tak dlouho hromadí, až se něco zhroutí. Způsobuje to, že lidé jsou navzájem rozčilení a řeknou věci, které nemínili říci.

Jeden každý je vinen. Já jsem vinen, vy všichni jste tím vinni. Konáme pod tlakem věci, které bychom jinak nečinili. Nahromadil se přebytečný tlak. Dříve, než půjdu dále, chtěl bych říci, že věřím, že je to nepřítel, jenž způsobuje tento tlak. Věřím, že je to ďábel.

Víme, že příchod Pána je blízký a Bible říká, že ďábel bude v posledním čase obcházet jako lev řvoucí. Dostane-li vás pod tlak, spěcháte sem

a tam a činíte rozhodnutí, jež byste nečinili, kdybyste se posadili a o těch věcech přemýšleli.

Přibližně před třemi lety jsem šel na hon a mel za průvodce jednoho indiána. Velice jsem spěchal při honění, je to moje povaha. I tím se hromadí tlak.

Byl jsem tedy na lovu s tím Indiánem a seskočil jsem s koně. Na horách byli jeleni a já jsem spěchal kolem zatačky. Starý indián byl asi o deset let starší než já. Oddychuje kráčel za mnou a já jsem volal: „Pojď, šéfe, pojď!“ Řekl: „Příliš rychle, příliš rychle.“ Řekl jsem: „Pojď sem.“

Běžel jsem dále a on opět řekl: „Příliš rychle.“ Šel jsem pomalu, bylo mu to ale stále ještě rychle.

Řekl jsem: „Šéfe, tam nahoře je přece jelen.“ On řekl: „Zůstane tam, narodil se tam.“ Odvětil jsem: „To máš pravdu.“ „Kazatelé honí příliš rychle a plaší zvěř. Dělej to jako indiáni: jeden krok jít, devětkrát se rozhlédnout.“

Ptal jsem se sám sebe, jakým krokem bych musel jít, abych se odtamtud dostal dolů. Byl jsem na stezce, která vedla nahoru k hoře, a on řekl: „Jeden krok jít, devětkrát se rozhlédnout.“ Všechno si znovu devětkrát prohlédnout, dříve než se udělá další krok. Pohleďte ale, on neměl žádný spěch. Přemýšlel jsem o tom.

Moje milovaná stará matka je dnes ve slávě. Když zemřela, ptali se mě: „Proč nenosíš dnes žádnou bílou květinu na znamení, že tvá matka je mrtvá?“ Odvětil jsem: „Má matka není mrtvá, moje matka žije.“ Nosil jsem červenou květinu a lidé říkali: „Myslil jsem, že tvá matka zemřela.“ Abych je ušetřil zmatku a ještě více páry nenakupil, nenosil jsem již žádnou. Ona není mrtvá, spí jen. Ona je u Krista.

Ó, tento nervózní, neurotický věk, v němž žijeme. Víte, na všechno toto nemají lékaři odpověď, neboť oni jsou tím rovněž trápeni. Nelze od nich očekávat nějakou odpověď, oni sami nevědí, co se má dělat.

Řeknete: „Pane doktore, jsem na tom tak, že si chci vzít život. Nevím co mám dělat.“ Mohl by říci: „Mně se vede právě tak.“ Neexistuje nic, co byste mohli dělat. Předepíše vám uklidňující tabletu a když účinek skončí, jste nervóznější, než jste byli před tím. Je to tak, jako když nějaký opilec pije ještě víc, aby se dostal z opilosti. Hleďte, vy to nedokázete. Neexistuje nějaká odpověď. Lékaři ji nemají. Bůh však má odpověď. Té se chceme přidržet, o tom chceme mluvit. Oni nemají odpověď, Bůh má odpověď. On je ta odpověď. Kristus je odpověď. Kristus je odpověď na každý problém, který máte.

O Něm budeme nyní mluvit. Ve Starém zákoně byl někdo pod tlakem, když učinil něco nesprávného, kupř. když prolil nevinnou krev a nacházel se na útěku. Když nějaký muž někoho druhého zabil a jednal převráceně, hledali ho mezi lidmi, dokud nebyl nalezen. Potom byl zabit. Zub za zub, oko za oko. Takový člověk neměl místo, v němž by se mohl zdržovat.

Jestliže někdo něco nechtě učinil a nevěřili mu, musel prchnout, neboť příbuzní tohoto muže nebo ženy, ať to byl kdokoli, jej hledali. A když jej našli, pak platilo: oko za oko, zub za zub. To byl jejich životní způsob. Nemohl se nikde zdržovat, neboť byl uprchlíkem. Nevěděl, co by měl činit, neboť byl na útěku.

To je typické pro dnešní dobu. Myslím, že to způsobuje takový tlak, neboť jsme na útěku. To je dnešní stav světa. Víme, že jsou převrácení a že příchod Pána je velice blízký a tlak se hromadí stále ještě více. Jsou na útěku, vrhají se v každý druh zábavy, aby vypustili páru. Dívají se do televize, vyprávějí špinavé vtípy, hledají někde něco, čím by mohli uvolnit tlak. Jsou na útěku. Chystá se něco. Vědí to. Upijí se k smrti a vrhají se do zábav, jsou na útěku. Vědí, že se něco stane. Svět o tom mluví. Víme, že se něco děje. Tento svět by mohl před rozedněním explodovat. Každý národ je v napětí. Proč?

Když jsem byl v Africe, pozoroval jsem stádo ovcí. Byla tam středně velká ovce, která se velmi pokojně pásala a náhle zneklidněla. Žrala a opětovně se rozhlížela kolem. Pozoroval jsem ji, dokud ještě byla pokojná. Vypadala tak pokojně. Pomyslel jsem si: „Jak pokojná tam je! Pohleďte na tu malou ovečku!“ Pastýř, domorodec, který je měl hlídat, se nacházel v ohradě.

Během toho, co jsem tuto malou ovci pozoroval, stávala se nervózní a já jsem si řekl: „Co se s ní děje?“ Pozoroval jsem ji dalekohledem. Byla tak nervózní, dívala se sem a tam. Začala mekat; nevěděla, co by měla dělat. A já jsem si pomyslel: „Proč je tato ovečka najednou tak vzrušená?“ Nacházela se na malém pastvišti. V dálce jsem ale zpozoroval, že se něco zdvihlo a opět spustilo dolů. Asi půl míle od ní vzdálen, skryt v trávě, se plížil lev. Něco se v té malé ovci nakupilo a věděla, že se blížilo nějaké zlo. Nemohla nic vidět, lev ucítil ovci a chtěl jí rychle popadnout, než by jí pastýř mohl skrýt.

Přihlížel jsem, jak se v ní hromadil tlak. Z dálky se plížil lev stále blíž. Ačkoli ovce nemohla vidět lva, tedy bylo něco v ní, co jí říkalo, že se blíží nebezpečí.

Tak je to dnes. V lidech je něco, co jim dává vědět, že se něco stane. To víme. Věřící to vědí, Svět to ví. Opilec to ví a rovněž hráč. Obchodník, vlády, OSN, oni všichni vědí, že se brzy něco stane. Tlak se nakupil.

Ženy, matky kouří jednu cigaretu za druhou. Vidím je, když jezdí ke škole. Jedou kolem, zatím co dávám pozor na své děti a psa. Jedou sedmdesát mil za hodinu v pásmu dvacetimílovém. Zatím co ženy přivádějí své děti do školy, mají v ruce cigaretu. Křičí na děti a musejí tak ostře brzdit, že to skřípe. Potom se vracejí. Nedávno jsem pozoroval, jak, nějaká neurotická matka přijížděla a čtyři nebo pět dětí muselo spěšně vyklidit ulici. Kam se hnala? Co se děje? Snad chtěla bezpodmínečně vidět nějaký program v televizi.

Tak to je. Tlak! Je to nějak něčím zapříčiněno. Dříve něco takového nedělaly. Něco se blíží – smrt a zhroucení se blíží. Nejsou již příliš vzdáleny. Něco na nás přijde. Ve Starém zákoně Bůh učinil opatření, jestliže se staly věci nechtě. Jste-li nevinní, připraví vám Bůh cestu.

Když nějaký muž zabil jiného vědomě, byl ztracen. Nemohl do toho místa. Když to však byla nehoda, které se dopustil nechtě, pak bylo pro něho útočištné místo. Jedno z nich bylo Rámot Galád. Myslím, že jich bylo šest, jež Jozue zřídil jako útočištná místa. V těchto městech se mohli lidé skrýt. Jestliže nedopatřením něco nesprávného učinili, odebrali se k jednomu z těchto svobodných měst a přišli k bráně. Vrátný se zeptal toho dotyčného, proč přichází a co učinil. Potom bylo svoláno přelíčení. Když se konalo soudní přelíčení před branou města a ten dotyčný byl shledán nevinným, protože ten čin neudělal úmyslně, pak byl ten člověk vpuštěn do města, místa útočištného. Potom ho nepřítel nemohl zastihnout. Jestliže lhal a jednal nesprávně a přišel do svobodného města – dokonce i když se zachytil rohů oltáře – měl jeho nepřítel právo ho odtáhnout od oltáře a zabít ho. Ano, neboť byl vinen, vykonal to úmyslně a musel být potrestán.

Celá věc dotyčného tížila. Ovšemže byl takový člověk nervózní. Možná, že mu byl v patách celý tucet mužů. Za každou skálou, každou horou, každým keřem se mohl skrývat nepřítel a počkat si na něho. Byl nervózní. Když ale dostihl město, byl osvobozen od tlaku. Byl v bezpečí. Nyní byl skryt, protože našel pro sebe připravené místo. Bohem připravená cesta pamatuje, aby nevinný muž nebyl zabit, ale osvobozen od smrti, neboť to učinil nedopatřením, nechtěl to.

Jestliže to učinil úmyslně, musel nést následky. Neexistovala pro něho žádná šance, jestliže to učinil úmyslně. Existují dnes dvě skupiny lidí, smím-li to tak říci. Na světě jsou muži i ženy, kteří by ve skutečnosti nechtěli činit to, co činí. Jsou na světě muži i ženy, kteří by nechtěli hřešit. Je mi jich líto. Nechtěli by konat nic převráceného, ale přece to konají. Jsou do toho vehnáni. Existuje místo pro takové, kteří by chtěli konat to správné. Existuje místo, kde je možno být osvobozen od tlaku. To je pravda. Jsou ale i takoví, kteří o to nic nedbají.

Před několika dny mi předal br. Hickerson pas, abych mohl navštívit státní věznic v La Grande, Kentucky. Chtěl jsem tam rybařit. Tam jsem potkal jednoho mladého černocha z Louisville, s nímž jsem se dostal do rozmluvy. Zeptal jsem se ho: „Copak zde dělá tak jemně vypadající, inteligentní muž jako jste vy?“ Odpověděl: „Kazateli, tak a tak to bylo. Nikdo není vinen, než já. Náležel jsem kdysi Pánu. Moje jméno je Bischof. Jmenovali mě svatý biskup, protože jsem sloužil Pánu. Moje žena a já máme děvčátko. Jednoho dne jsem to ale nemohl již vydržet, odvrátil jsem se od Pána a šel do světa. Měl jsem věřícího otce a věřící matku. Pak jsem byl ale přeložen do zámoří do Koreje.“ Vyprávěl o těch bitvách, jež prodělal a co všechno se mu přihodilo. Privil: „Tam jsme šli tancovat, atd. Přišel jsem do špatné společnosti. Jednoho dne přišli dva mladíci a řekli: ‚Bischofe, chtěli bychom nakoupit potraviny, Dovezl bys nás tam?‘ Moje žena mě právě volala k jídlu. Domlouvala mi a řekla: ‚Miláčku, nechoď s nimi. V těch chlapících není nic dobrého. Musíme se od nich oddělit a vrátit se k církvi.‘ Tu jsem odpověděl: ‚Nerad to dělám, ale tito mladíci musejí nakoupit. Je mi nepříjemné, kdybych je tam neměl odvézt. Chtěl jsem jim předat své auto. Ona řekla: ‚Nečiň to, vždyť je zničí. Dovez je tam a vrať se.‘ Dovezl jsem je tam a zůstal na parkovišti. Tam jsem seděl a čekal. Najednou bylo slyšet rámus a tito mladíci přicházeli, každý s pistolí v ruce. Zavřel jsem dveře a řekl: ‚Sem nemůžete vejít.‘ Jeden z nich mě uhodil do hlavy, zdvihl mě do výšky, zamával pistolí a řekl: ‚Ty nás neodvezeš?‘ Zdvihl pistolí a řekl: ‚Nechceš-li být prostřelen, potom učiň, co ti řekneme, jinak tě vyhodíme a pojedeme sami.‘ Odpověděl jsem: nemůžete nikam. Chytnou vás. Řekněte jim, že s tím nemám nic společného, že jsem nevinen.‘ Hned nato je dopadla policie. Při přelíčení jsem byl otázan státním návladním, o němž jsem měl špatné mínění: Je to tvé auto?‘ Odpověděl jsem: ‚Ano, pane, ale já...‘ Řekl: ‚Odpověz na moji otázku. Je to tvé auto?‘ Odpověděl jsem: ‚Ano, pane.‘ Je to tvé poznávací číslo?‘ ‚Ano, pane!‘ Zeptal se: ‚Byl jsi tam na parkovišti?‘ Řekl jsem: ‚Ovšem, ale smím ti říci...‘ Opakoval: ‚Odpovídej jen na moje otázky!‘ Nato jsem řekl: ‚Ano, pane.‘ Potom řekl: ‚Tu to máš!‘“

Na základě tohoto přelíčení, jelikož okolnosti zdánlivě přinesly důkaz, byl odsouzen k deseti letům, ostatní dostali doživotně.

Řekl: „Pohleď, bratře, dostal jsem se do špatné společnosti. Nikdo nenese vinu, než já.“ Tak je to. Nyní má deset let k tomu, aby byl osvobozen od tlaku. Modlil jsem se za něho. Br. Wood a já jsme seděli tam u vody, vzali jsme mladíka za ruku a modlili se tam u řeky za něho, aby byl na osvědčení propuštěn. Modlím se stále ještě za něho, aby to Bůh učinil.

Co je to? Nevinný člověk pod tlakem. Nuže, tomuto muži musela být dána šance. Jste-li dnes ochotni konat to správné, jsem šťasten, že vám mohu říci, že existuje svobodné město, útočištné místo, a to je Ježíš Kristus. Nechcete-li konat převrácené, přesto, že nepřítel je vám v patách, pak je možnost úniku a tento únik je v Ježíši Kristu. Je to místo, k němuž můžete přijít a vaši páru vypustit. Hřešíte-li rádi a nechcete-li Boha, potom vás nepřítel nějak přemůže. Nemůžete přijít ke Kristu, protože to nechcete. Ale je možno přijít ke Kristu. Ve Starém zákoně se musel člověk z vlastní vůle svobodně rozhodnout a přijít k místu útočištnému. Tak musíte i ke Kristu přijít.

Ještě něco: vy musíte být spokojeni, jestliže se tam nacházíte. Nemůžete každý den plakat a říkat: „Chtěl bych odtud ven. Chtěl bych odtud pryč.“ Jinak budete vyhozeni. Musíte tam chtít dobrovolně zůstat. Musíte chtít v tom místě zůstat.

Jestliže jste přišli ke Kristu, nemůžete se ohlížet zpět ke světu. Bible říká: „Kdo svou ruku položí na pluh a ohledá se zpět, není schopný ke království Božímu.“ To je chyba mnohých tzv. křesťanů. Dělají, jakoby šli za pluhem, jestliže ale něco sebemenšího vznikne, horší se.

Před několika dny jsem měl takový zážitek, jak již víte. Děkuji vám za vaše modlitby. Když jdu na hon a rybařím nebo střílím, chtěl jsem vždy mít pušku Weatherby magnum. Někteří z mých přátel by mi ji byli koupili, znám ty lidi. Stačilo jen, abych se byl zmínil a byli by ji s radostí koupili. Dva neb tři to dokonce chtěli učinit. Nemohl jsem ale připustit, aby tolik peněz bylo dáno za zbraň, zatímco misionáři na cestách jsou bez obuvi. To jsem nemohl udělat. Br. Widson dal Billy Paulovi malou 257 Robertovku. A jeden z mých bratří, přítel, řekl: „Bratře Branhame, ta zbraň se dá navrtat. Mohu to dát výhodně udělat.“ Dovolil jsem mu to.

Vrátil se a já jsem zbraň nabil a vystřelil a ta věc v mých rukách explodovala. Hlaveň letěla téměř padesát metrů přede mne a závěr letěl za mne. Je to div, že jsem nebyl roztrhán. Bylo to pět až šest tun tlaku, jimž jsem byl vystaven. Jeden lékař řekl: „To jediné, co vím, je, že ten dobrý Pán tam byl přítomen a tebe, Svého služebníka, zachránil?“

Věc, o níž přemýšlím je následující: kdyby to bývala byla Weatherby zbraň! Co to bylo? Byla to vada ve zbrani. Byla příliš navrtána a proto volná. To je ta věc s mnohými z nás s naším obrácením: jsme příliš volně navrtáni.

Kdyby to od prvopočátku byla Weatherby zbraň z té oceli, z níž je slita hlavěň, pak by vyvrtání bylo přiměřené. Nebyla by explodovala. Ale protože se z toho snažili udělat něco jiného, něco, co to ve skutečnosti nebylo, proto to explodovalo. To stejné zjistí každý, kdo svědčí, že je

křesťan a neučiní správný začátek skrze znovuzrození. Někde to exploduje. Neboť je tu příliš mnoho tlaku. Nebude moci odolávat. Nějak někde exploduje.

Lidé se snaží říkat to i ono. Napodobují nějakou službu, k níž nebyli povoláni. Nakonec to exploduje. Musíte být k tomu Bohem zřízeni. Musí to být Bůh, který to způsobí, ne nějaký stisk rukou nebo citově zabarvená událost, nýbrž to dostanete na základě vylité krve Kristovy – vaší vírou v to, co Bůh pro vás učinil skrze Ježíše Krista. Není-li tomu tak, někde explodujete. Někdo vám šlápne na prsty a již jste pryč. Hleďte, tlak se hromadí až k bodu, kdy nastane exploze.

Člověk musí chtít zůstat v útočištném místě. Nemůže jít a činit námitky. Musí tam chtít zůstat, aniž by se nad něčím pozastavoval. Venku zahyne: uvnitř je v bezpečí.

Rád bych nyní řekl něco těm, kteří ještě nejsou křesťany. Více jak před třiceti lety jsem přišel do tohoto města útočištného. Bratře, nikdy jsem nechtěl vyjít ven. Ó, vešel jsem do Krista. Všechno, po čem jsem toužil, jsem zde našel. Nechtěl bych jít ven. Denně se modlím: Ó, Bože, jsem tak rád, že jsem zde, dej, abych zde zůstal, nechtěl bych nikdy ven. Víím, že On mě nikdy neopustí. Víím, On vás nikdy neopustí. Bude-li tlak velmi velký, potom je On vaším východiskem. Nepotřebujeme se již o nic starat. Jste-li vystaveni velkému tlaku, nevíte již víc, kam jdete a co se po smrti stane a jste blízcí smrti, pak musíte přijít ke Kristu, vašemu místu útočištnému a vypustit tlak. Vyřídte to jednou provždy. Úplně jedno, co se stane. Kristus je naše útočiště. Přijdeme-li k Němu, můžeme tlak vypustit. Můžete se přestat starat o to, co se stane, když zemřete; co se stane s ženou, co se stane s mužem, co se stane s dětmi. Pojdte ke Kristu a vypusťte tlak. On nám dal všechny věci. Všechno je pro nás v Kristu. Vypusťte prostě tlak.

Kdyby vám např. někdo dal jeden milión, tak by na vás přišel určitý tlak. Můžete přistoupit k nějaké církvi, tlak však bude stále větší. Metodisté vám řeknou, že jsou správní a baptisté, že jsou převrácení. Baptisté řeknou, že ti ostatní jsou převrácení a my jsme správní. To vyvolá ještě více tlaku a vy nevíte, kde byste mohli zaujmout své stanovisko. Když ale přijdete ke Kristu, můžete tlak uvolnit. Potom je všechno pryč. Je to vyřízeno.

Je to Bohem připravené místo jistoty. Bůh řekl: „Jméno Pána je mocný hrad. Spravedlivý tam uteče a je ochráněn.“ V čase nemoci, když lékař řekne: „Nic již nemůže být učiněno“, potom nedopusťte, aby tlak byl nakupen, nýbrž uvolněte tlak. Zavolejte svého kazatele, dejte se pomazat

olejem a nechte, aby se nad vámi modlil a modlitba nemocnému pomůže a Pán ho naprámí. Zbavte se tlaku.

ON je naše útočiště. Zatím co jste v tomto útočištném místě, máte právo na vše, co v něm je. Kristus je naše útočiště. Všechno, co je vám zapotřebí, jest v Něm. Amen. Jste-li nemocní, nenahromaďujte tlak, ale vypusťte ho. Řeknete: „Ptám se sama sebe, br. Branhame...“ Vůbec se neptejte, nýbrž vypusťte tlak, předejte svůj případ Bohu a jděte dále, jako kdyby bylo vše minulo. Nehromadte tlak. Uvolněte ho.

Nuže, řeknete: „Jsem tak ustaraný, br. Branhame. Nevím prostě, jak dále.“ Uvolněte tlak! Amen! On odňal v útočištném městě vaše starosti. Nepotřebujete je více mítí. Uvrzte své starosti na Něho, neboť On pečuje o vás. Nestarejte se o své starosti. To je Jeho věc.

Před několika lety jsem zde v jednom obchode potkal jednu ženu. Bylo jí asi kolem šedesáti let, vypadala ale, jako kdyby jí bylo třicet. Zeptal jsem se: „Jak to děláš, sestro?“ Řekla: „Bratře Branhame, mám dva syny. Jsou to lékaři a jsou starší než ty.“ Opravdu, ona nevypadala starší než na třicet let. Řekla: „Víš co, když jsem přišla ke Kristu, bylo mi přibližně dvanáct let. Posadila jsem se a přemýšlela o tom. Četla jsem jiná náboženství, když jsem ale našla to pravé, od té doby, co jsem přišla ke Kristu a svoji věc, svoji duši a všechno své jsem předala Jemu, od té doby jsem se již nikdy nestarala. ON zaslíbil, že o všechny mé těžkosti bude pečovat. Není-li On dosti velký na to, aby to učinil, jak bych to já mohla učinit? Proč bych o to měla ještě pečovat?“

Kristus zaslíbil, že ponese všechny vaše starosti. Uvrzte své starosti na Něho. Oč jste ještě starostliví? Starosti navyšují tlak a tlak exploduje. Uvrzte své starosti na Něho. Přestaňte pečovat. Ptáte se: Jak to učiním? Důvěřujte v Jeho zaslíbení. ON zaslíbil, že to učiní, dokonce i v čase smrti, až anděl smrti přijde do místnosti. Řeknete: „Ó, bratře Branhame. Já vím, já budu nervózní.“ Ó ne, vy jste v útočištném místě. Ne, ne! Vy víte, že musíte zemřít. Jednoho dne musíte jít. Pojdte do útočištného místa. Cíťte se být v „bezpečí. To je ono. Jste bezpeční, pokud jste v útočištném místě. Myslete na to, ON zemřel za vás. ON pečuje o vás. ON zemřel za vás.

Podívejme se na tu věc ještě jednou. Řeknete: „Br. Branhame, myslíš, až zaklepe anděl smrti, že tě to nevystaví tlaku?“ Ani v nejmenším! „Nuže, jak to uděláš?“ Pojdte do místa útočiště! To je ono.

Říkáte: „Br. Branhame...“ Okamžik, prosím. Pozorujte Izraelity v Egyptě. Nadešel čas, kdy Bůh řekl: „Pošlu anděla smrti zemí a nechám usmrtit nejstaršího syna každé rodiny, ledaže by veřeje dveří byly natřeny krví.“ Velká noc Pascha (přesnic) nadešla. Zde byl Izrael,

lid zaslíbení, který měl jít do zaslíbené země. Byla to noc svátku přesnic. Anděl smrti byl v zemi. Bylo slyšet křik na ulici. Je vidět prolétat dvě velké perutě ulicí. Myslíte, že Izrael byl v rozčilení? Ne! Smrt byla u dveří. Chlapec, nejstarší syn v rodině se mohl podívat z okna a spatřit velkého černého anděla. Pohleděl a řekl: „Tatínku, miluješ mě?“ „Jistě, můj synu, že tě miluji.“

„Tatínku, jsem vůbec tvým prvorozeným?“ „Ano, můj synu, jsi jím.“ „Podívej se, tatínku, anděl tam sebral toho chlapce. Znal jsem ho. Hrával jsem si s ním. O tatínku, nyní přijde na náš dům.“ „Můj synu, vidíš ty veřeje dveří?“ Haleluja!

„Tatínku, sebere mě?“ „Ne, můj hochu, tobě on nemůže nic učinit.“ „Proč?“ „Je to Jeho zaslíbení: ‚Spatřím-li krev, pomínu vás!‘ Jdi, vezmi si hračku a hraj si, můj synu. Nepotřebuješ se starat. Jsme v útočištném místě Božím. Uvolni tlak.“

Izrael mohl číst Bibli. Zatímco ostatní křičeli a přišel na ně tlak, byl Izrael úplně klidný. Proč? Smrt byla přede dveřmi, avšak co na tom? Nemohla jim nic učinit. Přijde-li k vám smrt, ó, čest buď Bohu, pokud byl požadavek Boží splněn a krev smíření byla natřena na práh a veřeje vašeho srdce, co na tom pak záleží? Nemůže mi to překážet. Řekne-li lékař: „Zítřa musíš zemřít!“, co na tom? Krev je na veřejích. Tak jako tak musíte zemřít. Avšak bylo-li použito krve, očekává vás vzkříšení.

Izrael mohl být klidný. Nebyl v nich naakumulován žádný tlak, neboť věděli, že anděl smrti je nemůže zasáhnout. Byli pod krví. Byla to Bohem připravená cesta.

Nuže, pohleďte! Ptáte se: „Mohu si tím být jist?“ Pohleďte, křesťané, oč jde. „Mohu si tím být jist?“ O tom jsem mluvil minulou neděli. Izrael byl lid zaslíbení smlouvy, národ Boží. Jim byla zaslíbena země, oplývající mlékem a medem. Nikdy tuto zemi neviděli. Ani jeden z nich tam nikdy nebyl; nic o této zemi nevěděli. Byla jim však zaslíbena. Vyšli ze svého otroctví skrze ruku Boží a skrze svého proroka, putovali a říkali, že jsou poutníci a cizinci, kteří chtěli do země, kterou nikdy neviděli. Žádný z nich ji nikdy neviděl. Myslete na to! Došli k hranici.

Mezi nimi se nalézal veliký bojovník jménem Jozue. Jozue znamená „Jehova-Zachránce“. Jozue přeplul Jordán a šel do zaslíbené země. Vrátil se s důkazem, že je to dobrá země. Přinesli vinné hrozny, které museli nést dva muži. Bylo to právě tak, jak to Bůh řekl. Přetékala mlékem a medem. To mělo být dostatek důvodu k tomu, aby se všichni radovali. Proč? Jozue přinesl s sebou důkaz o zemi, o níž nikdo nic nevěděl Bůh jim to však zaslíbil. Byla jim zaslíbena země a byli na cestě tam.

Celé lidstvo se dostalo do pasti, potom ale přišel na tuto zemi Pán Ježíš Kristus. Ježíš znamená „Jahve-Zachránce“. Sešel k Jordánu smrti, přeplaval Jordán skrze smrt, vstal z mrtvých o velikonočním jitra s důkazem, že člověk po smrti může žít. Haleluja! Smrt není konec. Ježíš dokázal, že člověk po smrti může žít. Stanul před nimi a dokázal to.

Dříve než odešel, řekl: „*V domě Otce Mého je mnoho příbytků. Nebylo-li by tak, pověděl bych vám to. Jdu tam, abych vám připravil místo. Potom opět přijdu, abych vás vzal k Sobě, neboť kde jsem Já, i vy budete.*“ Nejdříve On zemřel. Slunce, měsíc i hvězdy se zastyděly, ztratily lesk. Zemřel – římský voják bodl do Jeho srdce. Krev a voda vytekly. Zemřel, byl položen do hrobu jako každý jiný člověk. Jeho duše vstoupila do pekla, jak to říká Bible. Ale o velikonočním ránu On vstal z mrtvých. Hrob i peklo ležely za Ním. Pravit: „*JÁ to jsem, JÁ jsem byl mrtev a žiji po všechnu věčnost a mám klíče smrti i pekla.*“

Domnívali se, že On je duch. On ale řekl: „*Nemáte tu k jídlu rybu?*“ Jedl rybu a chléb. Jako člověk zemřel a šel v zem. Vrátil se zpět s důkazem, že člověk může žít po smrti. Co má s námi společného smrt? Amen!

Uvolněte tlak? Nejen to, On nám dal zaslíbení. Co to bylo? Dal nám závdavek pro naše dědictví. Řekl: „*Toto má být dáno každému věřícímu jako důkaz.*“ Ti jedni tu chodí v nevěře. Nevěříte Slovu. Putujete v hříchu a věcech tohoto světa. On však řekl: „*Kdo věří ve Mne, má život věčný, který nemůže zemřít.*“

Poznejte nyní: přijmeme-li Jeho Ducha, my, kteří jsme byli mrtví v hříchách a přestoupeních, tedy nám dá znovuzrození, nový život. Co učinil? Zemřeli jsme s Ježíšem a byli pohřbeni. V Duchu jsme vstali ze světských věcí a byli přesazeni do nebeských míst. Dnes večer sedíme společně v nebeských místech v Kristu Ježíši.

Kolik křesťanů zde miluje stále ještě svět? Jestliže to činíte, nejste žádným křesťanem. Přiznáváte se sice ke křesťanství, ale nemáte je, neboť okusil-li nějaký člověk jednou Krista, je mrtvý věcem tohoto světa. Žádným způsobem nemá nějakou žádost se tam vrátit zpět.

Co to způsobuje? Život! Pavel řekl: „*Nyní nežiji více já, jak jsem kdysi žil. Žiji sice, ale Kristus žije ve mně.*“ Proč? Byl vyzdvižen z hříchů tohoto světa. I my sami se můžeme ohlédnout a vidět, v čem jsme kdysi žili. Nyní žijeme jinak. Co to je? Je to jistota, že jsme zemřeli sami sobě a že náš život je skrze Krista skryt v Bohu a byli jsme zapečetěni Duchem svatým a vyzdviženi nad věci tohoto světa. Tak jsme dospěli k životu s tím stejným důkazem, s nímž se On vrátil a dokázal nám to.

Ta země je nádherná. Toto je teprve závdavek. Toto je záloha na naše spasení. Je to záloha na smlouvu Boží. „*Kdo slyší Mé Slovo a věří Tomu, který Mě poslal, má život věčný a na soud nepřijde, nýbrž přešel ze smrti do života.*“ Vypusťte tlak, bratře. Amen! Chápete to?

Pohleďte na Eliáše, toho velkého proroka, předobraz Krista. Elizeus, symbol Církve, s dvojnásobnou měrou Ducha, jež na něho přišla. Jednoho dne šel k Jordánu – symbol na tuto dobu, tuto vládu a to, co nyní mají, Achaba, Jezábel, atd. Vzpomínáte si na mé kázání o tom? Hleďte, Elizeus následoval Eliáše z jednoho důvodu. Amen. Kam ho vzal? K Jordánu, přes Bethel, Jericho a kolem prorocké školy. Stejným způsobem vás On vede skrze ospravedlnění, posvěcení, umíraje sobě samému, abyste přijali život. Ne nějaká denominace, ne nějaké ustanovení víry, vy sami musíte zemřít, abyste se mohli znovuzrodit.

Eliáš uhodil vodu, přebrodil Jordán. Elizeus ho následoval. Když se Elizeus vrátil na druhou stranu země, měl dvojnásobnou míru. Dnes následujeme Ježíše v Jeho smrti, skrze křest jsme s Ním pohřbeni a probuzeni k novému životu. Věříme Mu. Zemřeli jsme věcem tohoto světa, vyznali jsme, že nic nejsme. Pokřtěni v Jeho jméno, tudíž s Ním pohřbeni a s Ním povstali k novému životu. Náš duch byl vyzdvižen nad věci světa. Tak jsme v Kristu. Nyní máme jeden díl; až překročíme linii smrti a přeplaveme Jordán, budeme mít dvojnásobnou míru.

Již v tomto těle máme skrze Ducha závdavek Ducha svatého, který nemůže zemřít, protože je částí Boha. Pán pravil: „*Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný a Já jej vzkřísím v nejposlednější den*“ Vypusťte páru. Co na tom záleží, budou-li padat atomové bomby. Ať jen si dělají, co chtějí. My víme přece jedno: že jsme přijali věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Co budeme ještě dbát na to, co říká svět? Co budeme dbát na tlak? Nic nám neudělá, neboť my umíme vypustit páru.

Se skloněnými hlavami zdvihneme své ruce.

*My putujeme ve světle,
v nádherném světle,
tam, kde rosné krůpěje milostí jasně září,
sviř nám ve dne i za noci,
Ježíši, světlo světa.*

Náš nebeský Otče, Satan prohrál boj. Mějte jen trpělivost. Nenechte páru nakupit. Stál jsem tu a kázal, že máme vypustit páru a Satan se snažil dostat mě dolů z pódia, aby se nemohla uskutečnit žádná výzva k oltáři. Pane, v mém srdci to hořelo: „Někdo se tam nalézá. Někdo hledá

tuto Skálu.“ Děkujeme Ti, Otče, za to vítězství. Když šel poslední k oltáři, přišlo světlo. Poznal, že je ztracen a Satan musel odejít z boje.

Dnes zde stojí pět drahocenných duší – číslo milosti. Pět: J-e-ž-í-š, v-í-r-a (f-a-i-t-h), m-i-l-o-s-t (g-r-a-c-e). Ó Bože, Ty jsi Bůh. Ty nemůžeš selhat. Ty máš vždycky pravdu. Stojím zde stranou a hledím dolů. Kde je dcera sestry Wilsonové? Znal jsem ji již jako malou dívku. Mohu si vzpomenout na to, jak jsi ji volal. Vzpomínám si na ten večer v New Market před mnohými léty. Myslím na to, Pane.

Vedle ní stojí jedna dáma z New Yorku, aby putovala s námi. Zde stojí mladý muž a mladá žena v tomto bodě obratu, zatímco ve světě se konají nemorální tance a podobné věci. Přišli, aby hledali Skálu. Na konci oltáře stojí mladý muž, jeho ruce jsou zdviženy. Chtěl by nalézt Skálu. Ježíši, Ty jsi tato Skála a Ty jsi řekl: „*Kdekoli se dva neb tři shromáždí v Mém jménu, tu jsem Já uprostřed nich.*“ Skála se nachází zde.

Snad to vypadá všechno podivně, Otče, tak prostě. Ty konáš všechno tak jednoduše, abychom se nemohli zmýlit. Když vstali ze svého sedadla a uposlechli pozvání, snažil se jej Satan zadržet, on však prohrál. Nuže, jako Tvůj služebník vzkládám na ně ruce a vyslovuji nad nimi Tvá požehnání. Ó, Bože, ať přijde, neboť by rádi upřímně a poctivě poslouchali Tvého Ducha. Činím rovněž tak.

Prosím, aby duše mé sestry nezhynula a její přání, aby přijala věčný život, jí bylo splněno ve jménu Ježíše Krista. Vzkládám na svoji sestru ruce ve vědomí, že prošla mnohým soužením. Víím, že se modlí za svého milého chlapce. Víím, že otcí, zatímco přinášel obět, stékaly slzy po tvářích. Když jsme se dnes ráno modlili, předal chlapce Pánu. Tito rodiče milují své dítě. Ó, Bože, hledají místo, kde by mohli vypustit páru, vědouce, že vše správně dopadne. Otče, složili jsme Ti to. Ty to naplníš, nebojíme se. Daruj jí nyní tu jistotu, Otče. Prosíme o to ve jménu Ježíš.

Otče, tento mladý muž a tato mladá žena přicházejí společně, abych na ně vložil ruce. Přicházejí, aby mohli vypustit páru. Tento hezký mladý pár. My vííme, že by byli vnadidlem pro ďábla, kdyby jich jen mohl použít. Oni však byli vychváćeni jako hlaveň z ohně. Přicházejí, Pane, protože by chtěli najít útočištné místo. Chtěli by dojít tam, kde by mohli páru, tlak vypustit a ztišit se před Bohem, vědouce, že On je Bůh. Prosím Otče, abys jim právě teď ráčil dát tu spasitelnou jistotu. Nechť jsou z nich ztrženy všechny šupiny.

Tento mladý muž, Pane, jenž zde stojí se zdviženýma rukama, je ten poslední. Jakmile povstal, aby přišel, nastala světla. Tento počet jsi Ty zavolal. „*Všichni, které mi Otec dal, přijdou.*“ Všechno, co můžeme učinit,

je, abychom stáli pevně na Slovu. Ti, které Otec určil k životu, poslechnou. A nyní přišel. Chtěl by nalézt Skálu, Pane, aby si mohl na malou chvíli odpočinout. Prosím, ó, Bože, abys ho nyní ráčil vnést do té skalní rozsedliny.

Nechť je každé pouto rozbito. Ať nyní všechno, co bylo proti vám a vás spoutávalo, od vás odpadne. Nechť vás opustí hněv neb cokoli to je, temperament, starost, pochybnost, hřích, jež vás obkličuje. Pane, jako Tvůj služebník a jejich bratr se za ně přimlouvám, jako ten, který stojí mezi živými a mrtvými. Ó, Bože, uplatňuji nárok na jejich duše. Nárokuji jejich vítězství v poslušnosti v tomto oltářním zavolání. Víme, že Satan se snažil tomu zabránit, nyní ale na ně uplatňuji nárok jako Tvůj služebník. Předávám Ti je, Ježíši, jako odměnu vítězství Tvé milosti, jako odměnu vítězství přítomnosti Ducha svatého, který je dnes večer za různých okolností volal a přivedl ke Skále. Nechť nyní uvolní tlak a vědí, že Ježíš řekl: „Nikdo nemůže přijít ke Mně, dokud by nebyl zavolán. A všem, kteří přijdou, těm dám věčný život a vzkřísím je v den nejposlednější.“ Stalo se, Pane. Předávám je Tobě nyní ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Bůh vás žehnej, zatím co tam stojíte. Až se budete vracet na své sedadlo, pak vezte, že všechna vaše žádost a co vás obkličovalo a věci, jež byly převrácené, jsou pod Krví. Je dokonáno. Věříte tomu? Věříte tomu skutečně? Věříš to opravdu, bratře? Věříš tomu, sestro? Věříte tomu všichni? Potom tomu tak bude. Stalo se. Je to již minulost. Bůh vás žehnej a dej vám to nejlepší v tomto životě a život věčný, který již nyní máte. Byli jste vyzdviženi nad hřích. Hřích je pod vašima nohama. Co by mi to bylo platné, abych zde stál a říkal vám něco, co nesouhlasí? Byl bych pokládán za podvodníka na konci své cesty. Vy jste přijali věčný život, protože věříte v Pána Ježíše Krista. Odložte nyní stranou každý hřích. Odvržte každé pouto. Vyjděte svobodni. Vypusťte páru. Jste křesťany. Byli jste vyzdviženi nad hřích a přijali jste závdavek pro váš věčný život, neboť Kristus vás přijal. Neřekl On: „*Nikdo nemůže přijít ke Mně, ledaže by ho nejdříve Můj Otec přitáhl. A kdo ke Mně přijde, toho Já nevyvrhnu ven, ale dám mu věčný život a v den nejposlednější ho vzkřísím.*“? Pak je to vyřízeno. Amen. Všechno je pryč, Bůh vás žehnej nyní a buď Vám milostiv. Milujete Ho všichni?

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On mě miloval nejdříve.
A vykoupil mé spasení
na Golgotě. (Kolik vás jich pociťuje, že vás tlak opustil?)
Našel jsem přístav pokoje,
osvobozen jsem teď a vykopen,*

*ať vůkol bouří, ve Spasitelově ruce
tu odpočinu na věky.*

Tak to je v příběhu Charlese Wesleye, když se nacházel ve svém výletním místě u moře. Mel malou chatu a četl. Pán ho tam zavedl. A zatím co studoval, působil na něm Bůh a dal mu píseň. Nejdříve nemohl vůbec začít. Potom ale něco začal a inspirace ho opustila. Vydal se na pobřeží, naslouchal vlnám a mnil, že našel inspiraci v šumotu vln. Náhle se zdvihla bouře. Nic se neděje náhodou, všechno nám slouží k nejlepšímu.

Když větry vály, spěchal do své malé chaty. Přemýšlel: „Budu smeten s břehu dříve, než tam dojdu.“ Vytáhl límce svého kabátu vysoko a začal utíkat. Něco ho zasáhlo na prsou. Byl to malý vrabec, který hledal útočiště. Přidržel ptáčka na sobě, dokud bouře nepřešla a slunce nevyšlo, posadil ho na svůj prst a nechal ho odletět. Nato ho zasáhla inspirace a on napsal píseň:

*„Skálo Spásy, klaná pro mne,
skryj mě, Ochránce věčný, v Sobě...“*

Ó, to mám rád. Skála spásení v únavné zemi. Útočiště v času bouře. Ó, Skálo spásy, skryj mě v Sobě! Skryj, ó, Skálo spásy, jež jsi pro mne byla uhozena.

Velcí básníci zpěvů, jimiž se ještě dnes potěšujeme! Zeptáte se: „Jsou písně inspirovány?“ Ježíš o tom mluvil, když byl na zemi a odvolával se na žalmy: „Nestojí psáno v žalmech? Neřekl v nich David to neb ono?“ Ovšem, že jsou inspirovány, tak jako je kázání nebo něco jiného inspirováno. Jsem velice rád, že mám útočiště. Jiné útočiště neznám.

*Má naděje je založena
na Ježíšově Krvi a spravedlnosti;
až všechno kolem mne zajde,
pak On zůstane má Sklála a naděje.
Na Kristu, pevné Skále já stojím,
neboť všechno ostatní je klesající písek.*

Ať je to cokoli.

Bůh žehnej vám a vašemu pastýři. Satan se snažil světlo zhasnout, Bůh však vyšel jako vítěz.

*****

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1962-05-13
Vypusťte tlak
CZ